

Joseph Pearce: „Mantrou globalistů vždy bylo, že národy jsou zlo a „globální společenství“ cosi z podstaty dobrého.“

Autor: Joseph Pearce

Napadá mě jen málo věcí horších než pýcha a předsudek – a arogance pýchy obvykle vede k neuvědomění si předsudku. A jen málokdo je zachvácen pýchou a předsudky víc než progresivci, jejichž fetišizace imaginární budoucnosti znamená, že k moudrosti věků přistupují k neskrývaným opovržením. Vzpomeňme třeba na staré pořekadlo varující před tím dávat všechna vajíčka do jediné ošatky. Selská moudrost, považovaná kdysi za odvěkou moudrost přičetnějších časů, shrnutou v jednom pořekadle, dnešním progresivcům, kteří vajíčka nás všech usilovně snášejí do jediné globální ošatky, vůbec nic neříká.

Jejich mantrou vždy bylo, že národy jsou zlo a „globální společenství“ cosi z podstaty dobrého. Slyšíme, že hranice států lidi rozdělují a že jejich vymazávání máme vnímat coby pozitivní vývoj, který přivede lidi do náruče jedné „rodiny lidstva“. Lidé by měli požívat úplné volnosti pohybu, bez omezování nacionalismem vedených nařízení. Migrace je dobrá, její omezení zas špatná. Co platí pro pohyb lidí pak lze zopakovat i pro pohyb zboží. Ani globální trhy by neměly být sešněrovány rudou šňůrou úzkoprsého nacionalismu. Všechny překážky obchodu jako cla by tak měly zmizet, aby globální korporace nebyly při svém podnikání zpomalovány přežitkem v podobě národních států. Globalizovaný trh je dobrý, ochranná

opatření špatná.

Z ničeho nic se však vynořila hrozba nového koronaviru a my zjistili, jak nebezpečné může být schraňovat všechna vejce v jediné ošatce – nebo, zůstaneme-li u potravinových metafor – nechat jediné shnilé jablko znehodnotit celý košík. Země, které si to uvědomily nejrychleji, unikly těm nejhorším dopadům globální pandemie. V lednu, hned po prvních zprávách o virové nákaze, uzavřelo Rusko hranice s Čínou, skoro o třetinu delší než americko-mexická hranice. Dočasně také zakázalo čínským občanům vstup do země. 17. března bylo v Rusku jen 114 potvrzených případů koronaviru, v porovnání se zeměmi západní Evropy, jež ochranná opatření zpočátku zaváděly jen neochotně, číslo až směšně nízké. Stejně tak přerušil spojení s Čínou i Singapur, který navzdory vysoké hustotě obyvatelstva uvádí jen 266 případů, z nichž už se skoro polovina stihla uzdravit – a žádné úmrtí. Singapur si odnesl cenná poučení z epidemie SARS, která v roce 2003 tvrdě zasáhla tamější hospodářství, společnost a především lékaře. Díky těmto zkušenostem singapurská vláda zahrnula lekce z nákazy SARS do svých plánů a metodologie, jak zřetelně vidíme z její reakce na současnou krizi.

Ujít by nám neměla ani odpověď Světové zdravotnické organizace (WHO), vedená v typicky globalistickém duchu, jejíž velkou starostí bylo, aby jednotlivé státy nijak nediskriminovaly a nezaváděly hraniční kontroly ani opatření k omezení mezinárodního pohybu osob a na nacionalistické kroky zemí jako Rusko či Singapur reagovala s ideologicky korektní nechutí.

Zatímco se **globalismu** vrací jeho lehkomyšlnost i s úroky, bylo by pro jeho kritiky snadné spokojit s povýšenou pózou „my vám to říkali“. Tomuto pokušení však je třeba odolat, neboť si můžeme být jistí, že globalisté si nebudou chtít žádné z poučení, jež tato krize přináší, vzít k srdci. Namísto toho se musíme připravit na obnovenou víru, že problémy zaviněné globalismem lze vyléčit jedině většími dávkami... globalismu. Takový ostatně je neměnný *modus operandi* politických vyznavačů centralizace. Podle jejich úvah může případné problémy způsobené nabobtnalou vládou vyřešit jedině posílení pravomocí vlády. Můžeme tak například očekávat, že velmi záhy po odeznění hlavní vlny pandemie zazní požadavek, aby došlo ke značnému posílení pravomocí WHO nad národními vládami a oslabení nebo odebrání pravomocí jednotlivých zemí jednat v případě budoucích globálních kalamit rozhodně a samostatně.

Globální nákaza samozřejmě nabízí celou škálu poučení, jež se můžeme rozhodnout oslyšet na vlastní nebezpečí. Nezdá se však příliš pravděpodobné, že by je globalisté chtěli slyšet. Jednotlivé země si musejí uchovat schopnost chránit se před nakažlivými globalizovanými patogeny, biologickými i finančními, což je možné jedině obnovou a posílením národní suverenity. Rozhodně se nejedná o nějakou výzvu národům v sobeckém duchu „každý sám za sebe“. Nezbytné se to jeví to i proto, aby si jednotlivé země zachovaly dost síly na to pomoci svým hůře postiženým sousedům. Podobná subsidiarita se nevylučuje se solidaritou, naopak jsou spolu spojeny pupeční šňůrou. Zaměstnanci ve zdravotnictví musejí zůstat zdraví, pokud se mají postarat o nemocné. Silní a zdraví sousedé jsou tím, co potřebujeme. Alternativou totiž je patologická „solidarita“ globalismu, ve skutečnosti nic jiného než kolektivní – a kolektivizovaná – solidarita sebevražedného paktu.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Zdroj: Joseph Pearce, *Globalism Goes Viral*. Úvaha vyšla na stránkách *The Imaginative Conservative* 17. března 2020.